J kapitola 12.

[1] Šest dní před velikonocemi přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. [2] Připravili mu tam večeři; Marta při ní obsluhovala a Lazar byl jeden z těch, kteří byli s Ježíšem u stolu. [3] Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti. [4] Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který jej měl zradit, řekl: [5] "Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze dány chudým?" [6] To řekl ne proto, že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: měl na starosti pokladnici a bral z toho, co se do ní dávalo. [7] Ježíš řekl: "Nech ji, uchovala to ke dni mého pohřbu! [8] Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky." [9] Velký zástup Židů se dověděl, že tam Ježíš je; a přišli nejen kvůli němu, ale také aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. [10] Proto se velekněží uradili, že zabijí i Lazara; [11] neboť mnozí Židé kvůli němu odcházeli a věřili v Ježíše. [12] Druhého dne se dovědělo mnoho poutníků, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. [13] Vzali palmové ratolesti, šli ho uvítat a volali: "Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský." [14] Ježíš nalezl oslátko a vsedl na ně, jak je psáno: [15] "Neboj se, dcero Siónská, hle, král tvůj přichází, sedě na oslátku." [16] Jeho učedníci tomu v té chvíli nerozuměli, ale když byl Ježíš oslaven, tu se rozpomenuli, že to o něm bylo psáno a že se tak stalo. [17] Zástup, který byl s ním, když vyvolal Lazara z hrobu z vzkřísil ho z mrtvých, vydával o tom svědectví. [18] Proto ho také přišlo uvítat množství lidu, neboť slyšeli, že učinil toto znamení. [19] Farizeové si řekli: "Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním." [20] Někteří z poutníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové. [21] Ti přistoupili k Filipovi, který byl z Betsaidy v Galileji, a prosili ho: "Pane, rádi bychom viděli Ježíše." [22] Filip šel a řekl to Ondřejovi, Ondřej a Filip to šli říci Ježíšovi. [23] Ježíš jim odpověděl: "Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. [24] Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. [25] Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. [26] Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce." [27] "Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. [28] Otče, oslav své jméno!" Z nebe zazněl hlas: "Oslavil jsem a ještě oslavím." [29] Zástup, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo. Jiní tvrdili: "Anděl k němu promluvil." [30] Ježíš na to řekl: "Tento hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. [31] Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. [32] A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všecky k sobě." [33] To řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít. [34] Zástup mu odpověděl: "My jsme slyšeli ze zákona, že Mesiáš má zůstat navěky; jak ty můžeš říkat, že Syn člověka musí být vyvýšen? Kdo je ten Syn člověka?" [35] Ježíš jim řekl: "Ještě jen malou chvíli je světlo mezi vámi. Dokud máte světlo, neustávejte v cestě, aby vás nepřekvapila tma; kdo chodí ve tmě, neví, kam jde. [36] Dokud máte světlo, věřte ve světlo, abyste se stali syny světla." Tak promluvil Ježíš; potom odešel a skryl se před nimi. [37] Ač před nimi učinil taková znamení, nevěřili v něho; [38] a tak se naplnilo slovo, které řekl prorok Izaiáš: "Hospodine, kdo uvěřil našemu kázání? A komu byla zjevena moc Hospodinova?" [39] Proto nemohli věřit, neboť Izaiáš také řekl: [40] "Oslepil jim oči a zatvrdil jim srdce, takže nevidí očima a srdce nepochopí, neobrátí se a já je neuzdravím." [41] Tak řekl Izaiáš, neboť viděl jeho slávu a mluvil o něm. [42] Přesto v něho uvěřili mnozí z předních mužů, ale kvůli farizeům se k němu nepřiznávali, aby nebyli vyloučeni ze synagógy. [43] Zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží. [44] Ježíš hlasitě zvolal: "Kdo věří ve mne, ne ve mne věří, ale v toho, který mě poslal. [45] Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě. [46] Kdo slyší má slova a nezachovává je, toho já nesoudím. Nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych svět spasil. [47] Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by jej soudil: Slovo, které jsem mluvil, to jej bude soudit v poslední den. [48] Neboť jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, přikázal mi, jak mám mluvit a co říci. [49] A vím, že jeho přikázání je věčný život. Co tedy mluví, mluvím tak, jak mi pověděl Otec."